

ת"פ 26622/09/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 26622-09-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופט, סגן הנשיא שמואל הרבסט מדינת ישראל
המאשימה	באמצעות ענף תביעות במחוז ירושלים
נגד	פלוני (עציר)
הנאשם	באמצעות ב"כ עוה"ד סנא ח'יר

גזר דין

כתב האישום

הנאשם הורשע על פי הודאתו שניתנה במסגרת הסדר טיעון בעבירות של פציעה לפי סעיף 334 + 335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, וכן בעבירה של תקיפה סתם של בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

מכתב האישום אשר תוקן במסגרת הסדר הטיעון, עולה כי בעת ביצוע העבירות, הנאשם והמתלוננת היו נשואים, והם הורים לשלושה ילדים.

האישום הראשון מתייחס ליום 17.8.20, בשעה 10:00 לערך, אז התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת על רקע סירובו לאפשר לה ללכת לרופא, לאור חשדו כי היא בוגדת בו.

בהמשך, בעת שהמתלוננת שוחחה עם אמו, צעק הנאשם על המתלוננת, נטל לידי סכין קצבים מהמטבח והניף אותה לעברה. בשלב זה הרימה המתלוננת את ידה על מנת להגן על פניה, והנאשם דקר ופצע אותה בידה.

אמו של הנאשם, ניסתה למנוע מהנאשם לדקור את המתלוננת, אך ללא הצלחה. כתוצאה מכך, ניגר דם רב מידה של המתלוננת ונגרם לה חתך בידה השמאלית באורך של כ-8 ס"מ ועומק של 0.7 מ"מ שהצריך 11 תפרים.

האישום השני מתייחס למועד אחר, כשמונה חודשים עובר למתואר באישום הראשון, אז בעקבות ויכוח שהתגלע בין הנאשם והמתלוננת, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהיכה בראשה באמצעות כוס זכוכית שהייתה בידו.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, איבדה המתלוננת את הכרתה.

תסקיר שירות המבחן

שירות המבחן מתאר כי הנאשם בן 36 שנים, גרוש ואב ל-3 ילדים בני 14-9 שנים. עובר למעצרו התגורר עם משפחתו בירושלים ועבד כנהג הסעות עובדים במשך כ-10 שנים.

משפחת מוצאו תוארה כמשפחה מתפקדת התומכת בנאשם ובמשפחתו בעקבות מצבו הנפשי המורכב.

הנאשם תיאר כי לאחר סיום 12 לימודים, עבד במספר עבודות זמניות, ובשנת 2008 הורשע בעבירת אלימות, על רקע סכסוך שכנים, ונידון ל-14 חודשי מאסר.

לאחר שחרורו מהמאסר, החל לסבול ממחשבות חוזרות לגבי חשד כי אשתו בוגדת בו. הוא טופל על ידי פסיכיאטר, אך הטיפול לא הועיל. לדבריו, כיום, בעת שהותו במעצר ולאחר גירושיו מאשתו, המחשבות פסקו והוא אינו זקוק לסיוע תרופתי או נפשי.

הנאשם והמתלוננת, העובדת כמורה, נישאו לפני 16 שנים ונולדו לבני הזוג 3 ילדים, והנאשם תיאר יחסים תקינים עמם. מזה כ-11 שנים הנאשם סובל ממחשבות שווא, מגביל את אשתו, עוקב אחריה ותוקף אותה כשאינה נענית לדרישותיו. בצד זאת, הנאשם דיווח כי לאחרונה התגרשו, בהתאם לרצונה של בת הזוג, וזאת למרות שהוא חש כלפיה אהבה, הסכם הגירושין אושר ויש הסדר לגבי הילדים.

הנאשם מסר שמאז אישור הסכם הגירושין, מחשבותיו כלפי המתלוננת פסקו, והוא מעונין לטפל בעצמו כדי שלא יחזרו המחשבות ובמידה ישתפר, ירצה לחזור לזוגיות עמה.

שירות המבחן שוחח עם המתלוננת, אשר תיארה את הנאשם כאדם טוב הדואג למשפחתו וילדיו, אך מזה שנים תוקפות אותו מחשבות של קנאה אליה ומאחר שאינו מטופל, התנהגותו תוקפנית ואלימה כלפיה. הנאשם והמתלוננת הם בני דודים, ולכן במהלך השנים נמנעו מלהתלונן וניסו לסדר את הקשיים ביניהם בעזרת בני משפחה. לאחר שהמתלוננת לא יכלה להתמודד עוד עם התנהגותו, החליטו להתגרש, תוך הסדרים לגבי הילדים ומאז הגירושין, הנאשם לא מטריד אותה והיא שללה כל חשש ממנו, אף אם ישוחרר ממעצרו.

שירות המבחן דיווח כי המסמכים הרפואיים אשר הוגשו מלמדים כי הנאשם מאובחן כסובל מהפרעות של מחשבות שווא, ומטופל בגין כך מעל ל-10 שנים. הנושא המרכזי ממנו הוא סובל, הוא מחשבות שאשתו בוגדת בו. הנאשם מקבל קצבת נכות מהמוסד לביטוח לאומי.

נמסר כי כאשר הנאשם מקבל את הטיפול התרופתי, מצבו מתייבב, אך ללא טיפול, מצבו מתדרדר והמחלה חוזרת להיות פעילה ומשפיעה על מחשבותיו והתנהגותו. טרם ביצוע העבירות דנן, לא קיבל את הטיפול.

חוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה לשירות המבחן, מעלה כי הוא גילה תובנה חלקית למצבו, והוערך כי הוא סובל מתסמונת של תפקוד מוחי ירוד, המאופיינת בקשיים שונים, בהם התפרצויות זעם והתנהגות אלימה.

באשר לעבירות הנוכחיות, הנאשם נוטל אחריות מילולית על המעשים. לדבריו, הוא סובל ממחשבות שווא שאשתו בוגדת בו, ובעקבות וויכוח ביניהם, ומתוך מטרה כי תפסיק לצעוק, לקח סכין ואיים עליה שיפגע בה, אך שלל כל כוונה לכך. לדבריו, כשהיא ניסתה להגן ראשה בעזרת ידה, היא נפגעה מהסכין. לגבי אירוע נוסף של אלימות, מסר כי אינו זוכר במה מדובר.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה לבחון את הפגיעה וההשלכות של מעשיו עליה ועל סביבתו. ברקע למעשיו, עומדים מצבו הנפשי, סף תסכול נמוך ונוקשות מחשבתית. במצבים בהם עולות לו מחשבות שווא, הוא מתקשה לבחון את התנהגותו ועלול לפעול בצורה אימפולסיבית ותוקפנית, תוך קושי לזהות את הפגיעה של מעשיו וההשלכות שלהם. עם זאת, הוא אינו מעורב בחברה שולית ופלילית ומעשיו הקשים והאלימים אינם מאפיינים את התנהגותו בדרך כלל.

לבסוף, שירות המבחן התרשם מאדם אשר מגיל צעיר סובל מבעיות התנהגות, מקשיים קוגניטיביים ונפשיים, בעל דפוסי התנהגות אימפולסיביים ותוקפניים ונוקט בהתנהלות אלימה ותוקפנית כדרך לפתרון. במהלך השנים התקשה להכיר בקשיים שמהם הוא סובל ולא שיתף פעולה עם גורמי הטיפול, כך שחווה עליות ומורדות במצבו הנפשי. במצב זה, במסגרת הזוגית, הוא התנהל מתוך רכושנות וקנאה תוך חוסר נפרדות ממנה וקושי לבחון את הפגיעה ממעשיו.

עונשים מוחשיים שהוטלו עליו לא הרתיעו אותו מחזרה על מעשים אלימים נוספים, מאידך העובדה שהתגרש מהמתלוננת מפחיתה את המסוכנות להישנות מעשים אלימים נוספים.

לאור מצבו הנפשי והקוגניטיבי המורכבים והקושי שלו לקחת אחריות על חייו, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית-שיקומית עבור הנאשם במסגרת הקהילה.

חוות הדעת הפסיכיאטרית

במסגרת הליך המעצר נשלח הנאשם להסתכלות במרכז לבריאות הנפש באיתנים.

בחוות דעת שנערכה לו שם, ביום 8.10.20, דיווח ד"ר רסקין סרגיי, מנהל המחלקה במרכז הירושלמי לבריאות הנפש, כי הנאשם מטופל ונמצא במעקב פסיכיאטרי מ-2014. פעם בכמה שנים אירעו מקרי תוקפנות כלפי אשתו.

דווח כי הנאשם גילה תובנה חלקית למצבו, ללא עדות לפגיעה בביקורת המציאות.

דווח כי ממסמכים רפואיים שנמצאים ברשות המומחה, עולה כי הנאשם קיבל אבחנות שונות במהלך השנים, שייתכן שהן מצביעות על התלבטות הפסיכיאטר המטפל במתן אבחנה.

בחוות הדעת הוערך כי הנאשם סובל מתסמונת MINIMAL BRAIN DYSFUNCTION, אשר על תסמיניה נמנים קושי בוויסות הרגשות, אימפולסיביות וקושי בשליטה על דחפים, התפרצויות זעם ואירועי אלימות.

עוד נקבע כי ישנם קווי אישיות פרנואידיים, ביניהם בולטים חשדנות וקנאות המקבלים אופי ועוצמה של מחשבות כפייתיות הגורמות לסבל רב, **עם זאת מחשבות הקנאה אינן מגיעות לרמה של מחשבות דילוזיונאליות.**

במקרה זה, הנאשם ייחס את החשדות כלפי המתלוננת למחלתו, גילה ביקורת יחסית תקינה לגבי מחשבותיו והתנהגותו, הבין את הפסול וביטא חרטה.

בעת ביצוע המעשים המיוחסים לו, הנאשם לא היה שרוי במצב פסיכוטי או אפקטיבי, אשר פגע בשיפוטו ובביקורת המציאות, לא היה חסר יכולת של ממש להבין את מהות מעשיו ואת הפסול שבהם **ולכן נקבע שהוא אחראי על**

מעשיו וכשיר לעמוד לדין.

עוד נקבע כי הנאשם זקוק להמשך מעקב וטיפול פסיכיאטרי, אותם יכול לקבל במסגרת הענישה.

הטיעונים לעונש

ב"כ הצדדים הגישו את טיעונים לעונש בכתב.

ב"כ המאשימה התייחסה בטיעוניה לחומרת מעשי אלימות בתוך המשפחה ועל הצורך לשרש ולהוקיע התנהגויות אלה.

לחובת הנאשם 2 הרשעות קודמות בגין עבירות זהות של פציעה כשעבריו מזוין ותקיפה סתם, בגין ריצה מאסרים והעונשים המרתיעים שהוטלו עליו לא התריעו אותו מחזרה על מעשים אלימים.

מתחם הענישה במקרה זה, נע לשיטת המאשימה בין 12 ל-36 חודשי מאסר, ולאור עברו של הנאשם, נסיבותיו האישיות וחומרת העבירות יש למקמו ברף המרכזי של מתחם הענישה ולגזור עליו 24 חודשי מאסר ורכיבי ענישה נלווים כולל פיצוי משמעותי למתלוננת.

הסנגור טען כי הנאשם התגרש מאשתו בהסכמה, הסכם הגירושין אושר ונקבע הסדר כספי ביניהם. בנוסף הוא שילם לה פיצוי בסך של 6000 ד"ר ירדני.

הנאשם הודה והורשע ללא ניהול הוכחות, קיבל אחריות על מעשיו והביע חרטה כנה. הוא חסך זמן שיפוטי יקר ואת הצורך בעדות המתלוננת.

הנאשם מוכר למערכת הפסיכיאטרית מזה שנים עקב מחלה ממנה סובל מגיל צעיר, והתקבלו אבחונים שונים כמו הפרעות אישיות, דלזיות וסכיזופרניה המובילים לאותה תוצאה לפיה הנאשם סובל ממחלה נפשית המשפיעה על תפקודו, תגובותיו והתנהגותו.

עברו הפלילי ישן ונושא משנת 2018, והוא נמצא במעקב רפואי טיפולי הכולל זריקות לטווח ארוך.

הנאשם סובל מזה שנים ממחלה הגורמת לו למחשבות שווא של קנאה, ולא בכדי הומלץ על מעקב וטיפול פסיכיאטרי.

הנאשם לא פעל במכוון לגרימת חבלה, לא חפץ בתוצאה ופעל תחת השפעה המחלה ממנה הוא סובל. המתלוננת סלחה לנאשם בהיותה ערה למצבו הנפשי המורכב ונזקקותו לטיפול, היא לא פנתה להגיש תלונה ובני הזוג התגרשו בהסכמה כוללת.

הנאשם פעל בהשפעת אי נטילת התרופות ובהשפעת המחלה, באופן המקרב את נסיבות המעשה לסייג, אך לא מכניס אותו לגדרו, באופן המצדיק סטייה ממתחם העונש, לפי סעיף 40ט(9) לחוק.

ב"כ הנאשם הפנה לפסק הדין בעניין ניר חזיזה, שם קבע בית העליון כי קרבת מעשה הנאשם למעשה של הגנה עצמית, מצדיקה חריגה ממתחמי הענישה.

אשר למתחם עונש ההולם, טוען הסנגור, כי הוא נע בין 3 ל-8 חודשי מאסר, אשר יש לחרוג מהם לנוכח הקרבה לסייג ולהסתפק בתקופת מעצרו עם צו טיפול ומעקב פסיכיאטרי כמתחייב בנסיבות העניין.

דין והכרעה

עבירות אלימות במשפחה הפכו לרעה חולה הפוגעת במשפחות רבות בישראל. ההד הציבורי שנשמע חד ומהדהד, עולה מהמקרים שהתפרסמו לאחרונה, ומעיד על תוצאותיה האפשריות, הקשות והקיצוניות של אותה אלימות.

כל אלימות היא חמורה, כל תקיפה פוגעת בכבודו של האדם, בגופו, שלומו ושלווה, אך אלימות הנוהגת בין כתלי הבית, בתוככי התא המשפחתי- חמורה אף יותר. היא פוגעת באמון שבין בני המשפחה, באמון שהם נותנים בבני אדם בכלל, ומערערת את השלווה והביטחון האישי של הקורבנות, בדלת אמותיהם.

מתוך הצורך למגר את התופעה, חזרו בתי המשפט והדגישו את הצורך בענישה מרתיעה, ויפה לעניין זה פסיקת בית המשפט העליון בע"פ 4800/12 סולומון נ' מדינת ישראל, מיום 12.2.13:

"הפסיקה חזרה והדגישה כי על בתי המשפט לשרש ולהוקיע התנהגויות של אלימות במשפחה, תוך מתן משקל של ממש לשיקול הגמול וההרתעה במכלול שיקולי הענישה. מי שמרים יד על בת זוגו - שמא מתוך מחשבה כי הדברים נעשים בד' אמות הבית באין רואה ובאין שומע - נקה לא יינקה, וברגיל ישלם על מעשיו בשלילת חירותו...".

נסיבות ביצוע העבירות במקרה זה מלמדות על אלימות קשה שהנאשם נקט כלפי המתלוננת. בעת ויכוח בין השניים, הנאשם צעק על המתלוננת והניף לעברה סכין קצבים. המתלוננת הרימה את ידה על מנת להגן על עצמה, אמו של הנאשם שהייתה נוכחת במקום, ניסתה למנוע מהנאשם מלדקור את המתלוננת, אולם לא צלחה, והנאשם דקר את המתלוננת.

כתוצאה מהדקירה, נפצעה המתלוננת כך שנגרם לה חתך עמוק בידה והיא נדרשה לטיפול רפואי אשר כלל 11 תפרים.

נוסף לאירוע זה, הואשם הנאשם בגין מקרה נוסף אשר ארע חודשים ספורים קודם לכן, במהלכו תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהיכה אותה בראשה באמצעות כוס זכוכית. כתוצאה מכך, איבדה המתלוננת את הכרתה.

שני האירועים מתארים מסכת עבריינית אחת, הם קשורים זה בזה, ולכן אקבע לשניהם מתחם עונש אחד.

אירועים אלה מלמדים על חייה של המתלוננת בצלו המאיים של הנאשם. המתלוננת הייתה נתונה, בביתה שלה, לפחד ואימה. ניכר כי הנאשם היה נתון בהתקף זעם, ובתוך כך, נטל לידי סכין קצבים ופצע את המתלוננת. אירועים דומים הסתיימו בעת האחרונה בקיפוח חייה של נשים. הסכין שהניף הנאשם פגעה הפעם בידה של המתלוננת, אך היא עשויה הייתה לפגוע במקום אחר בגופה, תוך חבטה חזקה יותר- או אז הייתה התוצאה קשה יותר, ואולי אף בלתי הפיכה בדמות קיפוח חיי המתלוננת.

האירוע הנוסף, הקודם בזמן לתקיפה באמצעות סכין, מלמד כי לא מדובר במקרה יחיד ובודד, וגם הוא אפוף נסיבות חמורות של אלימות אשר בה נקט הנאשם בין כתלי הבית. תקיפתה של המתלוננת באמצעות כוס זכוכית, גם היא מסוכנת ביותר ועשויה הייתה להסתיים בתוצאה קשה ופוגעת יותר.

גם במקרה זה הנאשם פעל מתוך התקף זעם ובכך סיכן את המתלוננת ואת שלומה. על אף הבעיה הנפשית שהנאשם סובל ממנה, הרי שניכר כי הנאשם הבין את מעשיו ויכול היה להבין גם את השלכותיהם, והוא ניצל לרעה את כוחו אל מול המתלוננת.

כפי שדווח מתסקיר שירות המבחן וחוות הדעת הפסיכיאטרית, הנאשם מטופל מזה שנים בתחום הפסיכיאטרי. שירות המבחן התרשם כי הנאשם לוקח אחריות מילולית על מעשיו, והוא הסביר את מעשיו בכך שהוא סובל ממחשבות שווא שאשתו בוגדת זו, ועל כן ביום ביצוע העבירות התנהל ביניהם ויכוח, אשר הסתיים בהנפת הסכין לעברה, תוך שהוא שלל כוונה לפגוע במתלוננת. כך מסר גם הוא עצמו לרופא הפסיכיאטר בעת האבחון.

חוות הדעת הפסיכיאטרית קובעת כי הנאשם אחראי למעשיו וכשיר לעמוד לדין, על אף שהנאשם סובל מתסמונת נפשית אשר יש לה השפעה על התנהגות אלימה. אין חולק שהנאשם מטופל במשך שנים בתחום הפסיכיאטרי וכי לפני אדם המתמודד עם אתגרים נפשיים המשפיעים על התנהגותו.

עם זאת, המומחה התייחס בחוות הדעת למחשבותיו של הנאשם אודות המתלוננת, והסביר כי מחשבות הקנאה למתלוננת, אותן תיאר הנאשם, אינן מגיעות לכדי מחשבות דילוזיונאליות, הוא גילה ביקורת יחסית תקינה לגבי מחשבותיו והתנהגותו והבין את הפסול במעשיו.

כלומר, על אף שלקשיים הנפשיים יש השפעה על מעשיו, מעבר לכך שהמומחה לא מצא כי הנאשם אינו כשיר לעמוד לדין או לא אחראי למעשיו, הוא קבע כי המחשבות אשר הובילו להתנהגותו האלימה, הן לא חלק מאותה הפרעה נפשית.

בהינתן ממצאי חוות הדעת הפסיכיאטרית, הרי שלא חלה הגנה של אי שפיות הדעת, ולא מתקיימים במקרה זה התנאים הדרושים לחריגה ממתחם העונש ההולם.

בהתאם לסעיף 40 ט(א)(9) הקרבה לסייג לאחריות הפלילי היא אחת מן השיקולים הנשקלים, בקביעת מתחם העונש ההולם, ובמסגרתו, ואין בה כדי להביא לחריגה ממנו, אלא לתנועה בתוכו.

מכאן, שלמצבו הנפשי של הנאשם תהא השפעה על מיקומו של הנאשם בתוך המתחם, אך לא מעבר לכך.

בהתחשב בחומרת המעשים, בפגיעה הקשה במתלוננת, בחזרה על העבירות, וכן בהתחשב בערכים המוגנים ובענישה הנוהגת בפסיקה, **הרי שמתחם העונש ההולם מקרה זה נע בין 10 ל-24 חודשי מאסר לריצוי בפועל, נוסף לעונשים נלווים.**

העונש המתאים

הנאשם, יליד שנת 1984, בן 37 שנים. כיום הנאשם והמתלוננת גרושים ולהם 3 ילדים משותפים.

הנאשם הודה בעבירות שביצע, ובכך לקח אחריות על מעשיו ושיתף פעולה עם רשויות אכיפת החוק וחסך בזמן שיפוטי.

לחובת הנאשם שתי הרשעות קודמות- האחת בעבירות של פציעה כשהעברין מזוין, מיום 26.10.2008, השנייה בעבירה של היזק לרכוש במזיד ותקיפה סתם, מיום 15.1.17. בגין שתי העבירות נגזרו על הנאשם עונשי מאסר.

הרשעותיו הקודמות של הנאשם, שתיהן בעבירות אלימות, מלמדות כי לפני אדם אשר האלימות היא דרך התנהגות מקובלת עבורו. על אף שנשפט וריצה מאסרים בשל עבירות אלה, שב הנאשם וחזר עליהן בהליך זה, ומכאן שעונשי המאסר לא הביאו להרתעת הנאשם ולהפקת לקחים.

הנאשם אמנם נטל אחריות על מעשיו, אך הוא שב ותולה את התנהגותו האלימה במחשבותיו, אותן הוא מייחס למחלתו.

נסיבות חייו של הנאשם מלמדות כי מאז ילדותו הוא סבל מקשיי למידה וקשיים קוגניטיביים נוספים, לצד הליקוי הנפשי ממנו הוא סובל, ולאלה וודאי הייתה השפעה על ביצוע מעשה העבירה, גם אם לא באופן המחיל עליו את ההגנה של אי שפיות הדעת.

העבירות שהנאשם ביצע כאן, היוו צומת דרכים בחייו של הנאשם, מבחינה זו שהם הביאו לגירושיו מאשתו המתלוננת. מחד, הנאשם מצר על הפרידה והגירושין, ואין ספק כי לעבירות שביצע יש חלק מרכזי לתוצאה זו. הנאשם לא בחר בגירושים מהמתלוננת והוא מסר כי הוא עדיין חש אהבה אליה, אך הוא קיבל את החלטתה והבין את רצונה בכך, לנוכח נסיבות נישואיהם העגומות.

שירות המבחן וב"כ הנאשם מסרו כי בני הזוג הגיעו להסכמות אודות הגירושין וההסדרים הנוגעים לילדים, ונטען כי הנאשם שילם פיצוי למתלוננת- כל אלה ניתן לראות בבחינת מאמציו של הנאשם לתיקון תוצאות העבירות.

כעת, כאשר הנאשם והמתלוננת אינם חיים עוד יחד, פוחתת גם הסכנה שהנאשם ישוב ויבצע מעשים דומים כלפיה. במקור, נוכח נתוניו האישיים של הנאשם, צריך היה מקומו לעמוד על חלקו המרכזי של מתחם הענישה אשר צוין לעיל, אולם מצבו הנפשי וקרבתו לסייג האחריות הפלילית "מוריד" את דירוגו לחלקו **המרכזי-תחתון** של מתחם זה, ומכאן יגזר עונשו.

נוסף לכל האמור, במכלול השיקולים הנוגעים לנאשם, התחשבתי גם בתקופת מעצרו של הנאשם, במסגרת הליכים אלה.

סיכומי של דבר, לנוכח כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- 1. שלושה עשר (13) חודשי מאסר לריצוי בפועל, וזאת בניכוי ימי מעצרו.**
- 2. חמישה (5) חודשי מאסר אשר אותם הנאשם לא ירצה, אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו על כל אחת מהעבירות אשר בהן הורשע בהליך זה.**
- 3. קנס בסך ₪ 1,000 או 15 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.1.22.**

4. פיצוי למתלוננת בסך של 5,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 1.2.22.

5. הנאשם מתחייב בסך 5,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות במשך שנתיים מיום שחרורו ממאסרו. הנאשם הבין והתחייב.

6. המוצגים בתיק יחולטו או יושמדו, וזאת על פי דעתו של רשם המוצגים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום .

ניתן היום, ח' ניסן תשפ"א, 21 מרץ 2021, בנוכחות הצדדים ובאי כוחם.